

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Ανάφερές στο κείμενό σου της περασμένης εβδομάδας και μου έφερες πολλές αναμνήσεις εκείνου του πρώτου καιρού στην Αυστραλία. Και προπάντων εκείνα που μας εντυπωσίασα, σαν άτοπα. Βέβαια από τα βασικά, είναι η εντύπωση της πλούσιας, μεγάλης χώρας με την εμφάνιση, μια εικόνα πόλης του χτες, του περασμένου αιώνα, ξεχασμένη στο περιθώριο.

Πουθενά άσπρο χτίριο, πουθενά κάτι φωτεινό. Κι εκείνα τα σπίτια με τα σκούρα τούβλα. Και να έρχεσαι από τα χωριά μας με σπιτάκια φωτεινά κι από νησιά και με τις αυλές ακόμα ασπρισμένες και από μεγάλες πόλεις με πολυκατοικίες φωτεινές. Αλλά εκείνα τα χτίρια με την ωραία πρόσοψη είχαν ατελείωτα πολλά μέσα και πολλά πατώματα σκέτο τσιμέντο κάποιες φορές. Ενώ εδώ, ακόμα και τα ξύλινα σπίτια ήταν φροντισμένα με χαλί τοίχο με τοίχο και κουρτίνες και υπνοδωμάτια χωριστά για τον καθένα. Εμείς, τον πρώτο καιρό ζήσαμε, στις παλιές γειτονιές, σε σπίτια κολλητά, κοντά σε αγορές και συγκοινωνίες.

Από τις πρώτες εντυπώσεις ήταν τα παράθυρα χωρίς εξώφυλλα, τα λεφτά για το γάλα στην πόρτα με το άδειο μπουκάλι, η Κυριακή γενική αργία και οι μπουραρίες να κλείνουν στις 6.00μ.μ. Εκεί ήταν τα παράξενα. Έβλεπες μεθυσμένους να... παραπατάνε και... γυναίκες μεθυσμένες, μερικές φορές καθισμένες στο πεζοδρόμιο και, όχι σπάνιο, βρεγμένο το... πιπί τους. Οι μπουραρίες είχαν και ειδικά σαλόνια (πάρλορ) για τις κυρίες. Και λεγότανε χοτέλ.

Είχαν ξεκινήσει σαν ξενοδοχεία, με ίσως κι εστιατόρια στο ισόγειο. Αλλά με την εξέλιξη στο ξενοδοχείο έμεναν μόνο κάτι ανεπρόκοποι με φτηνά έξοδα. Και ήταν για μας το πιο παράξενο να πίνουν όρθιοι χωρίς να τρώνε κάτι. Και μετά τις έξι το κέντρο ερημωνόταν και δεν έβλεπες άνθρωπο, ούτε την Κυριακή.

Πολλοί πήγαιναν με τις οικογένειες την Κυριακή να χαζέψουν στις βιτρίνες, το έλεγαν γουίντο σόπιν, μπορούσες να παρκάρεις όπου θες και όσο θές.

Την Κυριακή απαγορευόταν το κυνήγι, ακόμα και να ρίξει σμπάρο κανείς.

Και τα κοριτσάκια στα σχολεία, έπρεπε να φοράνε γάντια, μακριές κάλτσες και καπέλα. Και τον ύμνο στη Βασίλισσα πριν αρχίσει το μάθημα, όπως και πριν αρχίσει το έργο στον κινηματογράφο. Ήταν πολύ βρετανική η όλη ατμόσφαιρα από την κυκλοφορία στ' αριστερά μέχρι χρήματα και ντουζίνες σε όλα. Και ακούγαμε παντού εκείνο το κλισέ φρη κάντρυ. Σου λέω, φίλε μου, μια χώρα που ζούσε στο χτες, αλλά ένα ωραίο χτες, όπως λέμε για τα δικά μας παλιά χρόνια στην Πατρίδα. Η Αυστραλία μπορεί να φάνταζε στα δικά μας μάτια σαν αναχρονιστική, αλλά

ήταν οργανωμένη, νοικοκυρεμένη. Μερικοί από μας νόμιζαν πως έρχονται σε πρωτόγονη χώρα που θα είχαν μια θέση πολιτισμένου αποικιοκράτη. Η Αυστραλία ήταν σε μια περίοδο ανάπτυξης, οργανωμένη από βρετανικά συστήματα και ήθελε μόνο χέρια. Και ήρθαμε από το στενό, μικρό μας περιβάλλον, μ' ένα φτηνό σακάκι και με την απορία μας να κοιτάμε και να προσαρμοστούμε με προηγμένη κοινωνία. Μερικοί δεν μπόρεσαν να δεχτούν το διαφορετικό, οι πολλοί έπνιξαν αισθήματα κι αντιλήψεις και σήκωσαν τα μανίκια τους, μερικοί γλίστρησαν κυνηγώντας την τύχη, την επιτυχία στα τυχερά παιχνίδια.

Χ Α Μ Ε Ν Ο Ι

Στο τότε του ξενιτεμού
Χαμένοι, ξεχασμένοι
Στους δρόμους της αλλοδαπής
Μ' ένα δισάκι όνειρα,
Μ' ένα φτηνό σακάκι
Εβλέπαμε το αύριο
Μέσα από την ελπίδα.

Στο τώρα του ξεκληρισμού
Χαμένοι, ξεχασμένοι
Στους δρόμους της αλλοδαπής
μ' ένα δισάκι τύψεις
αναμετράμε τον καιρό,
το λαθεμένο δρόμο...

Που αφήσαμε τα «τυχερά»
Να πάρουνε το βιος μας.
Τα όνειρα, τον κόπο μας
Κι εκείνη την ελπίδα.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γιιά σου κι' εσένα Γρηγόρη με τις αναμνήσεις σου,

Ομολογώ ότι εμένα δεν μού άρεσε τότε η Αυστραλία επειδή ξαφνικά έχασα τούς συγγενείς και φίλους μου, τις όμορφες αναμνήσεις και κυρίως την μεγάλη απόσταση που με χώριζε από αυτά που αγαπούσα.

Σαράντα ημέρες ταξίδι με το «Τοσκάνα» μέχρι

τη Μελβούρνη και όταν βγήκαμε για λίγες ώρες στο Fremantle τρόμαξα από την... πουχία. Ούτε ψυχή στους δρόμους και όταν μπήκαμε σε ζαχαροπλαστείο με έπιασε κατάθλιψη με τα γλυκά που είδα. Πού οι πάστες τού «Τορναζάκη», τού «Ντελίας» ή τού «Τριανόν» στην Αλεξάνδρεια, πού τα παγωτά στο «Συριάνικο» στο σταθμό Ραμλίου;

Όταν αράξαμε στη Μελβούρνη, μάς υποδέχτηκαν στην αποβάθρα εκατοντάδες «γαμπροί» για τις 400 τόσες νέφες συνταξιδιώτισσες και μάς ρωτούσαν αν πού είναι η «Μαρία», η «Ελένη», η «Γεωργία» που δεν είχαν δει ποτέ...

Δεν μού άρεσε η Αυστραλία επειδή δεν γνώριζα πόσο τυχερός ήμουν με τους γονείς μου και τ' αδέρφια μου, με σπίτι έτοιμο να μπούμε όπως είχε φροντίσει η θεία Αννίκα και την καλύτερη δουλειά με καλό μισθό που θα ήθελαν πολλοί Αυστραλοί τυπογράφοι...

Αργότερα είδα τις συνέπειες της μοναξιάς στα ψυχιατρεία που επισκεπτόμουν με τον πατέρα μου για να βοηθήσουμε να βγουν τα πατριωτάκια μας. Πολύ αργότερα έμαθα τις δυσκολίες από την έλλειψη στέγης στο Σίδνεϊ, όπου ολόκληρες οικογένειες ζούσαν σε ένα δωμάτιο που ενοικίαζαν από αδιάστατους ιδιοκτήτες.

Μια φίλη μού έλεγε πως ο ιδιοκτήτης τούς έσβυνε το φως όταν άναβαν τα φώτα τού δρόμου και ένας φίλος μού περιέγραφε πως κοιμόταν σ' ένα δωμάτιο με τρεις άλλους και πάνω σε κρεβάτια με κουρέλια για σεντόνια.

Κι' όμως, αυτοί οι νέοι επέζησαν τις κακουχίες, πρόκοψαν και δημιούργησαν όμορφες οικογένειες και μικρές ή μεγάλες περιουσίες. Όπως γράφεις, άλλοι παρασύρθηκαν από επιτήδειους στα καφενεία και έχαναν τον μισθό τους το βράδι που πληρώθηκαν...

Άλλοι αρρώστησαν και άλλοι επέστρεψαν στην πατρίδα.

Επειδή στην Αίγυπτο είχαμε μόνο δυο εποχές, χειμώνα - καλοκαίρι, στην Αυστραλία απολάμβανα τις τέσσερις εποχές και τα Σαββατοκύριακα.

Πώς μπορούσαμε και ζούσαμε με τα καταστήματα κλειστά τις Κυριακές; Πώς μπορούσαμε και ζούσαμε με τα μαγαζιά να κλείνουν στις 5 και όχι αργά το βράδι; Πώς μπορούσαμε και ζούσαμε χωρίς να εργάζονται η μάνα μου και η γυναίκα μου μέχρι να πάνε στο σχολείο τα παιδιά μας; Πώς μπήκαμε στο πρώτο σπίτι μας δύο χρόνια μετά την μετανάστευση από την Αίγυπτο και πώς έγιναν επιτυχημένοι επιχειρηματίες στο άψε σβύσε οι νέοι που ήρθαν κατ' ευθείαν από τγο χωριό, ενώ αποτύχαμε πολλοί από εμάς τους «πρωτευουσιάνους»...